

ТУРЦИЯ

Единъ брой 2 гроша.

Единъ брой 2 гроша.

ВѢСТНИКЪ ЗА ПОЛИТИКА, НАУКА, КНИЖЕВНОСТЪ, ЗЕМЛЕДѢЛЕ И ТЪРГОВІЯ.

— **ТУРЦИЯ** издѣлува сѣка сѣбота на голѣмъ листъ, и сѣки вторникъ на малѣкъ. Годишната цѣна за въ Имперіята, по царската поща, е 4 бѣли меджидѣта; вънъ отъ Имперіята, 5. Спомоществованіята трѣбува да сѣ годишни и прѣдплатени. Писмата за редакціята са надписувать до Г. Н. Геновича, редактора и издателя на вѣстника. Външнати настоятели отговаряють за вѣстника. Подиската на спомоществованіята става въ Ц/градъ-Бейоглу, Асмаж-Меджидъ № 23.

ДВѢ ДУМИ ЗА ВѢСТНИЦИТИ.

Боало каза като говореше за списатели: « Работете въ свободно врѣме каквато заповѣдъ и да ви подканиа и не са отличявайте съ една луда бързина. Единъ твърдъ бръзъ стилъ показва малко духъ и малко сѣжденіе. »

Като каза това, Боало подражаваше Орація, който подража старити риторити които са бѣхъ вдхнали отъ законити на природата. Да работимъ въ свободно врѣме, този е наистина сѣвѣта който давють законити на човѣшкити духъ, защото сѣки отъ насъ знае по опитъ че не сме сѣкоги расположени да произвеждаме и че ума, както тѣлото, има своити часове на слабостъ, безплодность и тяга.

Нѣ оиѣзи които дадохъ този хубавъ сѣвѣтъ не бѣхъ прѣдвидели издаваніето на сѣкидневнити и сѣкинедѣлни вѣстници. Тѣ незнаяхъ че единъ день ще доде въ който книжевното произведеніе, съ което тѣ са занимавахъ въ празнити си часове, не ще бѣде друго освѣнъ единъ занаятъ, едно срдѣство за прѣхрана, и че ще има списатели които ще сѣ осѣдени да не ядють ако, на отредени часове, тѣ не дадють едно опрѣдѣлено число редове. Тѣй незнаяхъ че ще са изнамѣрють голѣми бѣли хартиа опрѣдѣлени да са напѣлнють съ писаніе сѣка сутрина или сѣка седмица и да са испроваждють тѣй пѣлни на хиледи читатели които ги чяють жедно и които немогють вече да са поминють безъ да ги четють както и другити немогють да са поминють безъ да ги написвють.

Въ тѣзи нужда за да произвеждаме непрѣстанно, има една добра страна. Духа са изострюва и укрѣпя отъ упражненіето, и човѣкъ са научава да пиши безъ приготвеніе съ една леснина която не исключаваш сѣкоги здравето и серіозното. Нѣ не трѣбува да са лѣжемъ; за да сполучи нѣкой въ това двѣ работи сѣ потрѣбни: той трѣбува да има единъ редѣкъ умъ и трѣбува още да подновява непрѣстанно чрезъ четеніето, своята сермія отъ идеи и познанія. Мнимоспособнити духове или били способнити духове вкото са небрѣжють и не учяють вече, могють горѣ-доло да държють една леснина на глѣдъ, сирѣчь да пишяють по начина на простака на Орація: « стоя на единъ кракъ » презъ цѣли часове, нѣ това е пусторѣчіе: единъ потопъ отъ рѣчи върху една пустиня отъ идеи.

А жалостно нѣщо е както тѣзи безплодность на мысли едвამъ скрита въ прѣголѣмата спорность на изрѣченіята. Нѣй научяваме тѣй духа да са задоволява съ една храна подобна на тѣзи шупли деликатности които залавяють много мѣсто нѣ които не обѣмють нищо питателно. Нѣй мыслимъ че са хранимъ а то не са насипама. Нѣ има една друга неприлика която издѣлува отъ нуждата да произвеждаме

на отредени часове и да напѣлнми едно опрѣдѣлено число страници.

Каквото и да бѣде търпеніето на читателя който са е научилъ да са задоволява съ единъ « пѣленъ » вѣстникъ и не глѣда толкосъ на « качеството » колкото на « количеството » не трѣбува да си въображяваме че най сетнѣ туй пусторѣчіе не ще го умори. Ако вѣстника не е интересенъ, оставяють го, и ето злочестнѣи списатель изгубенъ и сѣсипанъ. Какво ще прави той?

Боже мой! онова което направихъ. Измыслихъ да произвежда духа непрѣкъснато. Ще измысляють новини които да възбудють вниманіе. И сѣка сутрина или сѣка седмица благосклоннѣи читатель ще са научава съ изуменіе че войната ще избухне, че една революція са приготвя, че сми близо до страшни приключенія. Вѣстникарина са е прѣлѣвъ въ тайностити на кабинетити. Двама царѣ сѣ са срѣщнали, тѣ яли наедно само двамината; самити имъ министри не сѣ были при тѣхъ; и има простодушни хора които си въображявають че не е ставало приказка помежду имъ освѣнъ за доброто вино и хубавити ястиета. Нѣ смѣтали сѣ безъ вѣстникарина; той е былъ тамъ, подъ софрата, и нѣ само той не е изгубилъ нити една дума отъ разговора на двата господаря, нѣ още той влѣзълъ до дѣнсто на мысльта имъ. Нѣгово чернокосо Величество казвало на Нѣгово русокосо Величество: Туй парче е изрядно: — « Земете го » отговаряше русокосото Величество . . . . — Охъ! охъ! казва вѣстникарина, това е ясното. Тѣзи областъ ви иди на работата, земете я.

И на другія день, уплашена Европа са научава че картата ще са прѣправи съ топа. Картата си остава небузната. Топа слѣдува да спи на колата си. Нѣ вѣстника е далъ добра новина и никой не мысли да го напустне. Играта е направена.

Да оставимъ шегата на страна, голѣмо врѣме е вече щото тѣзи, които имяють честь да са разговаряють сѣки день съ публиката, да земють малко по серіозно мѣчната нѣ навѣрно твърдѣ полезната и твърдѣ почтенната рола която сѣ прѣбли. Възравявать ни че клѣветимъ вѣстницити както имъ отдаваме тѣзи недостойни маневри и тѣзи користни смѣтки. Нѣй не клѣветимъ никого. Нѣй потвърдяваме едно положеніе което издѣлува отъ едно лошо направеніе, далено на общія духъ. Този духъ са е научилъ да чете вѣстницити за да са забавлява по-добрѣ нежели да са учи, да търси въ тѣхъ новини съ дѣйствието по-добрѣ нежели серіозни и полезни свѣдѣнія и високи мысли. Публиката псва обрѣченото.

Това не щѣше да е тѣй ако вѣстницити разумѣвахъ сички че сѣ една знамя и едно огнище, че тѣй трѣбува да закрыляють подъ тѣзи знамя и огнище, великодушни чувства и благородни намѣренія, че тѣй

трѣбува да распрѣскють свѣтлината въ масити. Тѣ бѣхъ спечелили авторитетъ або си наложехъ закона да давють само здрави свѣдѣнія и да защищавють само беспорни начала.

Нѣ ще ни възразють още, вѣстницити не сѣ само тефтери въ които са записувяють испѣлненити работи. Тѣхната длѣжность е да прѣдизвѣствяють публиката за онова което са приготвя тѣй щото да са избѣгне злото което може да издѣзе отъ едно внезапно нападеніе. Истиннити вѣстникари сѣ тѣзи които « прѣдвидяють » а нѣ само оиѣзи които « виждють. » Да туряма прозраченъ духъ въ неизвѣстното, не е ли да правимъ едно полезно дѣло?

Разумѣва са, нѣй сми далечъ, да откажемъ достоинството на прѣдвидливостъта; нѣ нѣй искама щото тѣзи прѣдвидливостъ да са извършва съ единъ други начинъ. Въмѣсто да са стрѣскама отъ въобржителни опасности, нѣй искама щото сѣко мѣсто да бѣде приготвено за дѣйствителни опасности. Е Боже мой! Нѣй го знайме добрѣ, една война е сѣкоги възможна; една революція е сѣкоги възможна; при нѣманіе на други причини, смъртьта на единъ мѣжъ е сѣкоги възможна, и тѣзи смърть може да има безмѣрни сѣтнини. Какво трѣбува да заключимъ отъ това? Че трѣбува сѣко царство да е готово за войната, готово за да смаже една революція, готово да избѣгне слѣдствіята на една непрѣдвидена случка. Ако искяють това, нѣй сми свѣршено сѣгласни. Нѣй вѣрвама че най голѣмата опасность на единъ народъ е да са успи въ една здравина която нищо не му дава. Нѣ, не е истина че нѣй сми свѣршили съ войнити, съ прѣвратити, съ бжротити отъ сѣки родъ съ които е направена исторіята. Живота на човѣшаната слѣдува да е една битка. Той ще бѣде се такъвзи. И тѣй нѣка сѣка царщина стои на орѣжіе, нѣка бѣде бодра, нѣка бѣде готова. Най доброто срдѣство за да не сѣ бои отъ нищо, то е да бѣде постоянно на кракъ прѣдъ една възможна опасность. Туй постоянно приготвеніе е само силно. Бързити приготвенія и направени на послѣднѣи чясъ са обрѣщяють на злощастія.

ПРОТЕСТАНТИТЪ И ПРОПОВѢДИТЪ ИМЪ.

(Продълженіе отъ брой 2-9л.)

Като нападатъ на нашето богослуженіе и го искарватъ ужъ несѣгласно съ евангелскитѣ истини, протестантитѣ ни прѣдлагать тѣхното, като най право. Нѣ ражда са въпросъ: кое отъ протестанскитѣ ученія е правото, когато нѣй знайме че протестанскитѣ секты днѣсъ брояють съ стотини и че между ученіята на нѣкои отъ тѣхъ има твърдѣ голѣмъ разликъ, може по голѣмъ отъ колкото има между православіето и чистото лютеранство? Ако ни прѣд-

лагать протестанството изобщо, безъ да зематъ прѣдъ очи и за важно нѣщо разликитѣ на сектитѣ; тогава тѣй показватъ, че Христіанството е до толкози широко въ своитѣ начала, щото то обгръща много учения и много богослуженія, на които духа и главнитѣ основы сѣ общы. Нѣ въ такъвъ случай защо да не влазя тука и православното учение? Не сме калугеринъ да казваме, че нашето исповѣданіе е най доброто; нѣ не сме и до тамъ невѣрни щото да казваме, че православіето е пълно съ заблужденія. Нѣй виждаме недостатъцитѣ на православіето; нѣ не сме слѣпи и за онѣзи на протестанството. Както въ едното, тѣй и въ другото има несвършенства, защото чловѣцитѣ сѣ несвършенны. Несвършенствата ще са показватъ дори и въ отношеніята на чловѣка къмъ Бога.

Ако ли рѣчемъ, че протестантитѣ ни прѣдлагатъ ученіето на нѣкоя сектѣ, тогава тѣй показватъ, че другитѣ ученія на протестанскитѣ секты сѣ лъжовны и кривы. Нѣ тѣй ли казватъ другитѣ протестанты? Тѣй ще ти кажатъ, сѣкий за своитѣ сектѣ, че неговата секта държи най правый пътѣ, защото ученіето ѝ е най съгласно съ евангеліето. Сѣка секта ще ти каже, че са е отдѣлила отъ другитѣ, защото намира въ тѣхъ заблужденія и кривовѣріе. Сѣка ще опровергае нѣкои части отъ ученіето на другитѣ съ евангеліето въ рѣкъ. Лютеранството са осжда отъ анабаптиститѣ и отъ реформатитѣ; то е противно и на англиканскитѣ черковѣ, която е половина лютеранска, половина католическа. Отъ англиканскитѣ черковѣ са отдѣлятъ пуритане и квакеры, за които англиканството е мързостъ. Отъ лютеранството пакъ са отдѣлятъ презвитеріанцы, арменіанцы, унитаріи и други толкози секты и общества, за които трѣба цѣли страници да са прѣбройтѣ. Сѣка отъ тѣзи секты са казва да е правовѣрна; нѣ кой е тогава кривовѣрний.

Ето каквы сѣ нашитѣ учители и каквы ученія ни прѣдлагатъ. За да са повлечемъ подиръ нѣкое отъ тѣзи ученія, когато самитѣ протестанты ни показватъ неговитѣ несвършенства, нѣй трѣбува да бждемъ твърдѣ глупавы и да не разбираме духа на христовото учение. Евангеліето е учение за сърцето; то иска отъ насъ вѣрѣ въ Исуса Христа и душевнѣ чистотѣ: другото е за него безразлично. Като вѣрвамъ въ Бога и имамъ любовь, азъ ще исказвамъ своето почитаніе къмъ бога по такъвъ начинъ, какъвто знамъ или какъвто ми са види за добръ. Никой не може да осжда другитѣ за този начинъ, безъ да заслужи осжденіето на фарисея въ причѣтитѣ на евангеліето. Единъ ще са удря въ гърдитѣ, другъ ще са простира на земѣтъ, третій ще са моли съ другитѣ на общественѣтъ службѣ, четвъртый ще струва поклони или ще си дига рѣцѣтъ негорѣ — сичко това е безразлично, защото Богъ не ще глѣда на него, а на сърцето и на дѣлата ни. Блаженъ е прочее онзи, който исправи сърцето на ближния си, безъ да го отцѣпва отъ народа му за разликѣтъ на нѣкои незначителны обряды! Тежко на оногози, който, като са основава на нѣкой стихъ отъ писаніето, строи своето учение на него и раскъсва евангелскитѣ любовь и братство, за да угоди ужъ на Христа! Тежко на такъвзи чловѣкъ, който обрѣща евангелскитѣ думы на учение за умразъ и раздоры!

Евангеліето е едно и заключава единъ общъ заповѣдъ — любовьта; а нѣй гледаме различни учения христіанскы и повечето отъ тѣхъ неприятелскы едно на друго. Отъ дѣ иде това? Отъ невѣжеството и отъ несвършенството на хората да уловѣтъ сичкѣтъ широчинѣ и глѣбочинѣ на христовото учение и да го изпълняватъ. Като е вината въ невѣжеството, то онзи най добръ служи на Христа, който истрѣбва и искоренява невѣжеството, а не който избѣгва едно заблужденіе, за да падне въ друго. Евангеліето проповѣдва единство и любовь; невѣжеството докарва раздѣленіе. Който слѣдователно проповѣдва дѣленіе, той сѣ невѣжество и служи на сичко друго, нѣ не на евангеліето. Да късашъ христіанетѣ, намѣсто да ги съединявашъ, като оставишъ настранѣ малкитѣ разлики въ религіознитѣ обычаи, това не показва ни братство, ни любовь. Мисіонеритѣ бы спичелили всецѣло благодарностѣтъ на нашій народъ, ако быхъ са ограничили само съ едни указанія на лошото и противното въ нашитѣ обычаи; тѣй быхъ изпълнили и назначеніето си по-добръ. Нѣ сега, сега когато ни късатъ и привлечатъ къмъ неопытнитѣ отъ насъ, сега нѣй глѣдаме на тѣхъ съ недовѣріе и дори ги проклѣваме, дѣто сѣ дошли незваны и нечаканы да увеличаватъ злинытъ и тегилата около насъ.

На попротестанченитѣ Българе нѣй ще кажемъ — ако искатъ да слушатъ — че не трѣба да са отчайватъ отъ злоупотрѣбленіето на нѣкои богослужебны обычаи и да напушатъ братіята си и черковѣтъ си. Онова, което ги смущава, е слѣдствие на низкото умственое състояніе на народа ни, а не на православіето. Когато прѣминемъ въ по добро състояніе, когато станемъ по умны, плашилата ще станатъ и по малкы и по рѣдкы. Колкото повече са отръсвами отъ невѣжеството, толкози повече са приближаваме къмъ евангеліето и толкози повече ще са исчистюватъ измежду насъ подобны нелѣпости. Ще доде врѣме да станемъ едно тѣло и единъ духъ; нѣза да доде това врѣме трѣба сичкы да го искаме, трѣба сичкы да работимъ за неговото дохожданіе, трѣба сѣкий да са мѣчи да развѣе мѣглитѣ около себе си и да помага на другитѣ да гледатъ по ясно. Който знае повече отъ другитѣ, нека си казва знаніята и нека ги проповѣда: другитѣ ще слушатъ и ако не днѣсь, то поне утрѣ ще са воспользуютъ отъ правото на вашитѣ думы. Сѣкий нека казва недостатъцитѣ въ черкѣтъ, въ народа, въ общинѣтъ и въ околнитѣ си; нѣ заедно съ това сѣки нѣка помни, че общитѣ работы не ставатъ скоро, и нека не са сърди, ако гласа му не са чува изведнажъ. Еше по малко трѣба той да са дѣли за това, че за нѣкои нѣща не мислялъ тѣй, както мислятъ другитѣ. Дръждъ си твоитѣ убежденія, нѣ не тѣпчи въ кала и чуждитѣ, особенно, когато виждашъ, че тѣзи мысли сѣ на врѣмето и че не падатъ съ единъ присмѣхъ или съ едно укореіе. Показвай лъжовностѣтъ имъ съ умѣренность и търпи. Просвѣщеніето трѣба да бжде цѣлѣта на твоя общественъ животъ, просвѣщеніе широко и всестранно, а не таквози, какъвто поддържатъ глупавитѣ секты, които са опиратъ на нѣкоя евангелскѣ фразѣ, за да осждатъ другитѣ, а отъ духа на евангеліето, отъ духа на врѣмето, отъ свѣтовнитѣ науки и отъ исторіитѣ нѣматъ ни

вѣсть. Таквози плитко просвѣщеніе вреди, вреди сичко и сичкы.

Протестантитѣ иматъ обычай да са хвалятъ съ своитѣ прѣвѣсходства въ просвѣщеніето и да приписвѣтъ това просвѣщеніе на вѣрѣтъ си. Нѣй припознаваме, че протестанскитѣ народы сѣ най ученитѣ на земѣтъ; нѣ не приѣмаме че това просвѣщеніе е слѣдствие само на вѣрѣтъ имъ. Нѣй повече сме склонны да мислимъ, че вѣрата имъ е слѣдствие на просвѣщеніето, защото знаеме, че безъ възраженіето на наукитѣ, сиречь безъ онава горѣщо изучваніе на сѣкаквы науки, не щѣше да има въ Германія реформація и протестанство. Ще каже, протестантитѣ сѣ са огървали отъ нѣкои черковны и богослужебны злоупотрѣбленія, защото по напѣдъ сѣ си просвѣтили ума съ учение; нека имъ подражаваме въ това, намѣсто да тичае подиръ тѣхъ слѣпата.

Т. Икономовъ.

ВЛЯНІЕТО НА ЖЕНИТИ.

III.

И тѣй ако има едно бесспорно дѣло, то е вляніето на женити: вляніе на цѣль животъ което упражнявѣтъ чрезъ сыновното благочестіе, сладострастіето и любовьта. Подиръ това, нѣкои са питѣтъ защо са е небрѣжилъ единъ толкосъ всеобщи двигателъ; какъ нѣравоучители, вмѣсто да повижѣтъ на тѣхна помощъ най пріятната и най енергическа отъ силити, сѣ работили за да я ослабѣвѣтъ, и какъ законодателити отъ сичкити епохи сѣ са съединявали, за да я направятъ злочестна! защото, трѣбува да го заблѣжимъ, сичкото зло което женити ни сѣ направили иди отъ насъ, и сичкото добро което ни правятъ иди отъ тѣхъ. При сичкити наши глупави въспитанія, тѣй имѣтъ мысли, единъ умъ, една душа; при сичкити наши варварски прѣдразсѣдки, тѣй сѣ днѣсь славата на Европа и другарки на животѣтъ ни.

Онова което сми направили за да унижимъ женити, онова което тѣй сѣ направили за да ни опитомѣтъ дава белки на нѣравственното, най драматическото зрѣлище отъ исторіята ни. Было е едно врѣме въ което красотата имъ са бореше срѣщу варварството. Затворени въ твърдини съ кулички като плѣнници, тѣй цивилирѣвѣтъ въ тѣхъ войницити които прѣзирѣтъ слабостѣта имъ, нѣ които обожѣвѣтъ прѣлѣстити имъ. Обвинени за невѣжество отъ тѣзи които ги лишавахъ отъ образованіе, унижени отъ прѣдразсѣдкити и обоготворени отъ любовьта, слаби, страшливи, като глѣдахъ на около си само желѣзо и съдѣти, тѣй пріежъ страстити на мѣчителити си; нѣ като ги пріѣхъ, тѣй на умѣгчихъ. Ето ги тѣ, които управлявѣтъ воискарити за защитата на слабѣтъ. Благороднити ставѣтъ покровители; тѣй поправѣтъ неправдити и приготвѣтъ тѣй царуваніето на законѣтъ. Най сетнѣ слѣдъ като са быхъ за да завладѣятъ царства, тѣй са въчовѣчувѣтъ дори да са борятъ и за хубостѣта на женити, и цивилизаціята захваща отъ вѣжливостѣта. Единъ голѣмъ прѣвратъ ставаше въ Франція въ онзи денъ когато единъ благороденъ каваліеръ отгѣгилъ войскити си като са научилъ че твърдината на която захваща обсадата е приѣжжище на жената на неприятельтъ му, и че тѣзи жена ще стане скоро майка.

Малко по късно, нѣкои елементи отъ научити като са проявихъ презъ тъмнитни на училището които покривахъ свѣтътъ, сичкити духове са смаяхъ, и тогасъ сѣдбата на жената стана най достойна за съжаление. До дѣто мъжети са вѣрваха по горни само по силата на тѣлото и по енергіята на куражътъ тѣи са покоряваха на властѣта на слабити и хубавити; нѣ като туку си размятихъ мозъкътъ съ една празна наука, тѣи са възгордахъ, и малко остана щото женити да изгубятъ властѣта си. Най злосчастиятъ вѣкъ за тѣхъ бѣше вѣкътъ на черковницити; тука са побуждѣтъ сичкити тѣзи дебелишки въпроси върху прѣвѣсходството на мъжети и върху долнината на женити. Тѣи начертавахъ букварътъ на злобити имъ и исторіята на несвѣршенствата имъ; тѣи си позволявахъ били да турятъ подъ съмнѣние съществуваніето на душата имъ, и самити богословци въ смѣщеніето което ги вълнува, са виждѣтъ да са забравили единъ часъ че Исусъ Христосъ стана човѣкъ отъ майка си.

Тѣзи разискуванія имахъ туй плачевно слѣдствие че скотството на женити стана една система за нѣравоучение както скотството на народити бѣше една система за политика. Нашити прадѣди разбѣркувахъ много врѣме невѣжеството съ невинността и отъ тука идѣтъ сичкити лошевини: тѣи искаха простити жени въ интересътъ на мъжети; и невѣжественити народи въ интересътъ на властѣта. Женити, тѣи уподобени съ народътъ не пріеха, както народътъ, никакво образование. Сичко бѣше противъ тѣхъ, науката, законодателството и богословіето; богословіето което са земаше тогасъ за вѣра, и което не имъ показваше добродѣтеля освѣнъ подъ ударити на дисциплината и въ строгостити на покаяніето. Ето какъ нашити прадѣди разбираха мъдростѣта на женити си. Тѣи са надѣвахъ да ги опазятъ чисти и безъ леке като ги лишаваха отъ душата имъ, като ги прѣдавахъ на тѣзи безнѣравствени обичаи които обезумяваха духътъ имъ. Невѣжеството вѣрва сичко, суевѣріето не разсѣжда, фанатизмътъ са покорява, сетнѣ той става като казва: Кого трѣбува да ударѣ? И тѣи тежко и горко на царѣти които основаваха силата си върху скотството на подданицити си! тѣзи царѣ могатъ да искатъ вини, тѣи могатъ да искатъ кръвъ, нѣ съ условіе че нѣма да са заператъ нити въ вината нити въ кръвѣта; бурити трѣбува да вѣрватъ! Тогасъ колкото повече народътъ е простъ, толкось повече той обича тѣзи свирѣпства; никоя причина не го вѣспира, никой умъ не го освѣтлява, никоя почетъ не го задържа; той е едно оръдіе което убива, и което, отъ трупъ на трупъ, достига до рѣката която го управлява. Ето какъ невѣжеството, което прави силата на мъчителити, ги сваля долу слѣдъ като имъ е служило. На тѣхъ дохожда до главата онова което доде на онзи тиранинъ който хранеше конети си съ човѣшка плѣтъ и който са изедѣ отъ тѣхъ.

ЗА ФИЗИЧЕСКОТО ВЪСПИТАНИЕ.

XX.

Наистина изцѣреніето на младити момци въ които са е открилъ за зла честь рѣченіятъ порокъ е мъчно, нѣ нѣ и невѣроятно. Главното нѣщо завися тука отъ

силата на навичката, и отъ расположеніята на ума и сърцето. Срѣдствата които трѣбува да употрѣбимъ съ или физически или психологически и нѣравствени. Благоразуміето което трѣбува да рѣководи въспитателя за да приспособява тѣзи срѣдства на разнороднити нужди на виноватити, не може да са подложи на правила: то е работа на едно сѣденіе и на единъ упражненъ опитъ.

Въ числото на физическити срѣдства нѣи ще туримъ най напрѣдъ тѣзи въ които употрѣбаваме силата и които възбранаваха на дѣтето да са оставя на развратенити си наклонности; напримѣръ, да му вързуваме рѣцѣти прѣзъ ношѣта, и прочее. Никой не може да отрѣче че туй срѣдство е единствено за поправление, ако злостната привичка е станала голѣма, и че собствена воля е загубила сичката си сила. Тѣзи срѣдства отъучаваха отъ злото и спомагаха въ началото на добрата воля. По тѣзи причина нѣкои отъ тѣзи клѣтници сѣ ги избирали сами; нѣ тѣзи случаи сѣ рѣдки. Независимо отъ тѣзи срѣдства, отдалеченіето на сичкити горѣрѣчени случаи може да произведе много дѣйствіе. На това нѣи трѣбува да присѣдинимъ по голѣмо тѣлесно упражненіе, студени бани, една по строга діета, и въ нѣкои случаи и лѣкарства; върху тѣзи послѣдния точка тѣи както и върху другити, лѣкара ще знае да рѣшава по добръ отъ колкото въспитателя.

Психологическити и нѣравственити лѣкове прѣдполагаха да говоримъ открито на болнія върху състояніето му. Това не прѣдставлява толкось голѣми мъчнотии както нѣкои учители са видѣха да вѣрватъ когато сѣ давали широки наставленія, и употрѣбавали дълги забывалки въ туй отношеніе. Когато има извѣстни знакове, случая са намира отъ само-себѣ-си. Не трѣбува да мъчимъ ученицити съ дълги питанія или да имъ оставяме врѣме да са приготвятъ да отговарятъ. Нѣка имъ кажемъ гладко, и безъ да ги заплашваме, че сме открили доказателства, че тѣ са стрѣмѣтъ да са направятъ злополучни съ врѣдители маніи: че работата е отъ една по голѣма важность отъ колкото вѣрватъ тѣи самити, и че искаме да ги освѣтимъ въ туй отношеніе. Въ по многото случаи, едно нѣмо признаніе ще бѣде слѣдствието на това, и наставленіето ще може да принесе плодови си. Колкото повече говоримъ на младія мъжъ съ единъ естественъ, кроткъ и сладкъ начинъ, толкось повече нѣи ще го намѣримъ въобще искренъ и откровенъ. Нѣи трѣбува да са пазимъ отъ да са отнасями къмъ него като къмъ единъ виноватъ защото наистина той не е виноватъ. Той сѣркува, было по невѣжество, както има разумѣва са мнозина, было по тѣлослуженіето си на силността на което не може да противостои, понеже самата природа произвежда, безъ никакво друго възбужденіе, същото дѣйствіе.

ЕДНА ВѢТХА И НЕСВѢРШЕНА ДАВІЯ.

Всякому е извѣстно че правителството са старае непрѣстанно да сѣ всичкитъ подданицити на Султана въ благоденствіе и да сѣ наслаждаваха подъ сянкѣтъ на едно мъдро управление съ вситѣ земленни блага; нѣ за зла честь по нѣкой цѣтъ намѣрватъ сѣ чиновницити, които дѣйствуватъ противъ волятъ на царя ни, сирѣчь вмѣсто да расправятъ работитъ които бы имъ сѣ прѣдставили, тѣ напротивъ докарватъ затрудненіе. Такъво едно лице ми дава поводъ да ви пишемъ настоятелно за колкото са научаха въ бываніето си въ Варня,

и за примѣръ ще ви изложя единъ отъ работитъ които протака.

Прѣди 7—8 години ся поминалъ нѣкой си отъ тукашнитъ граждани на имя Стоянчу Х. Ивановъ, който былъ съдружникъ съ брата си Г. Господина, Г. Георги Чавушоглу и Г. Ангела Гергивичъ; понеже тогѣва 8-тѣхъ му наследницити сѣ были малки тоестъ отъ 2 до 17 години най голѣмий, съпругата му са повѣрила на ласкателнитъ думы на съдружницитъ, които като утѣшавали и казвали че тѣ сѣ были видяли добро отъ покойнія, та да не ся грѣже за ничто, защото щѣли да вардятъ състояніето на мъжя ѣ, което устанало и до днесъ подъ притежаніето имъ. Тогавашный кадія много са старалъ да пиши стокѣтъ на умрѣлія, зачтото почти всичкитъ му наследницити сѣ были маловъзрастни, но на това той срѣшналъ припятствіе въ Х. Ивана, бащата на покойния, който казалъ че ужъ синъ му Стоянчу не былъ отдѣленъ отъ него, та нѣмалъ особно иманіе, и тѣи дали 1,000 гроша на кадїятъ, който и млѣкналъ.— То пакъ напротивъ; покойнія са отдѣлилъ отъ бащъ си прѣди 25 години отъ смъртътъ си и ималъ даже по тевтеритъ около 50 хиляди гроша да зема отъ него. А влоицата му отъ единъ странжъ като чувала да казва Х. Иванъ че, по силѣтъ на фетвѣтъ, кождо былъ зель той отъ мюфтиятъ, всичкитъ имотъ на покойния, споредъ закона ужъ нему ся падаль; а отъ другъ странжъ всичкото състояніе на съдружницитъ, хванала да ся сѣмява и отишла при послѣднити слѣдъ 3 години отъ смъртътъ на мъжя си, та искала да са научи за капитала колко станаль и гдѣ ся намѣрвалъ. Но Г-да съдружницитъ вмѣсто да ѣ ся отговорѣтъ хванали да бѣгатъ и да ся криятъ отъ неѣ; а туй имъ поведеніе още повече ѣж обезпокоило и на конецъ, като дигнала всякъ вѣрж отъ тѣхъ тутакси сѣ арзухаль прибѣгнала при мѣстното правителство, което възложило разгѣжданіето на тѣзи давїжъ на Темизъ-Хукукъ отъ гдѣто са испратила на търговското сѣдилище за да ся разумѣе отъ тевтеритъ и отъ кондратитъ имъ колко былъ капиталъ на умрѣлія. — А търговското сѣдилище относительно на тѣзи смѣтки, въ илама си, когото дамо на Темизъ-Хукукъ, увѣрва по особнѣтъ комиссіи кождо е учредило за разгѣжданіето на тѣзи смѣтки, първо, капиталъ са вѣскачилъ на 213,000 гроша и второ, покойния дѣйствително былъ съдружникъ на всичкитъ мюлкюви които подробно въ рѣченныя иламъ сѣ были забѣлѣжени, и които и днесъ ся нахождатъ подъ властѣтъ на съдружницитъ, и то, по добрѣтъ имъ воля, колкото сѣ казали вече, освенъ 40,000 гроша които сѣ намѣрили въ врѣмя на смъртътъ въ касѣтъ които зели съдружницитъ, като казали че ужъ тѣ пари принадлежали на компанїятъ имъ. — А кадїятъ като мъчилъ всякояче работѣтъ, наконецъ рѣшилъ да издаде иламъ за правото на наследницитъ. Съдружницитъ като видѣли че не ще могатъ да избѣгатъ отъ правосѣдіето, отишли при Афузъ Егюбъ ефенди прѣдсѣдателя на тукашното търговское сѣдилище, не знаѣжъ веки колко и какъ му ся молили, и той на кадїискія писарѣ Рахимъ ефенди, та вмѣсто иламъ направили касамъ, зачтото по онова врѣмя кадїята ся е лишилъ отъ службѣтъ си. — А тогавашный варненскій мютесарифинъ, като видѣлъ че работата не станала редовна, казалъ на векилина, Г. Мавропуло, когото учрѣдили наследницити на покойния, че да търпи малко, та, като доди новъ кадія да ся разгѣда тази давїя. — Като пристигналъ другъ кадія, и като разгѣдалъ както трѣба работѣтъ и като узналъ правото на наследницитъ, казалъ на векилина: слѣдъ малко ила и си зема илама. Съдружницитъ като немогли съ лѣжовнитъ си шахати да отбѣгнатъ отъ закона, пакъ прибѣгнали при Афузъ Егюбъ ефенди и пакъ му са молили да ги отърве отъ да давѣтъ правото на наследницитъ, и той веднага ся прѣдставилъ на кадїятъ, и го молилъ премного за да ся отложи издаваніето на илама на слѣдующій день, и тѣи, безъ да ся свѣрши работата на мѣстото си най напрѣдъ, споредъ закона, побѣгва Г. Господинъ Х. Ивановъ въ Русчукъ при и роднитъ ни чорбаджи, и ги убѣждава че ужъ грѣцкія владика и Грѣцитъ, сега като намѣрили случай тѣзи давїжъ го прислѣдвали; понеже съществува черковната распра между насъ и Грѣцитъ, и тѣ го повѣрвали и не малко му спомогнали и постоянствовали тамъ да ся разгѣда

работата. Последните сж действували при царското правителство което и телеграфирало пълнокопко пети на Варна за да ся испратят наследниците въ Русчук; а тѣ въ отговора си казали на Варненскій Мютесарифъ, Руфатъ ефенди, гдѣто нарочно присъствувалъ и Афузъ Егюбъ ефенди, че имали тамъ викилинъ, който былъ тръгналъ да търси Господина; и че нѣмали какво да ядѣтъ а не да харчѣтъ по пѣтътъ, за да идѣтъ въ Русчукъ, и при това молили правителството да извѣсти положеніето имъ на вилаета. Афузъ Егюбъ ефенди тогава безъ да са стѣга казалъ на наследниците: или непременно пеша синца ще идите на Русчукъ предружени съ сувари запитіе или пакъ ще дадете единъ сенетъ отъ рѣцѣтъ какъ нѣмате вече да вѣтъ съ съдружниците на башъ си, за да можете да са отървете отъ туй насилствіе. — Забѣлжете, че преди малко врѣмя съдружниците отишли тука при нѣкой си Шакиръ бей, опитенъ въ правителственнитъ дѣла, за да ся съвѣтуватъ, относительно за тѣзи да вѣтъ; той като зналъ всичко имъ казалъ че, не е възможно да отбѣгнатъ отъ правосѣдіето, защото на врѣмято не си направили длъжността — догдѣ имало 6-7 невзрастни сирачета, не писали иманіето на умрѣлія чрѣзъ тогавашній кадіѣ; тогава му ся молили премного за да снгоди двѣтъ страни съ 5-600 лири туркокоито действително и давали. Сирачетата като знаѣтъ това даватъ ли сенетъ че нѣматъ да вѣтъ?

На конецъ отишли наследниците въ Русчукъ и като ся прѣдставили на диванъ Темизъ Хукукъ, питали Господина: зашто побѣгналъ отъ Варна, и като разгѣдали работѣтъ казали че трѣбало да са даде правото на наследниците; тогава той извадилъ отъ джеба си единъ илякъ направенъ отъ Афузъ Егюбъ ефенди, на основаніе ужъ на свидѣтелството на почтеннитъ тукашны тръговци че ужъ наследниците слѣдъ смъртътъ на башъ си сж были на законнѣ възраст и че сж прѣдприели тръговскитъ му дѣла съ съдружницитъ му. Напротивъ отъ тѣхъ (наследницитъ) по голѣмѣтъ часть и сега еще слѣдъ 9 години отъ смъртътъ на башъ имъ нѣмѣтъ изискаемѣтъ законнѣ възраст, и действително отъ ничто извѣстіе, освѣтъ най голѣмый наследникъ, който боащичъ ся отъ фетвѣтъ, за коѣто по горѣ говорихме, волно не волно съгласявалъ ся съ съдружницитъ, които му дали слѣдъ 2 години отъ смъртътъ на покойния, 30 хиляды гроша и единъ записъ; като усвоили всичкитъ мюлкуюи и капиталы на покойния, отъ които по тефтеритъ си ималъ приходъ на годинѣ 80 хиляды гроша. Тогѣва отъ Диванъ Темизъ казали на Г. Господина: за най малкитъ сирачета, които и сега сж на 10 и 12 години, нѣмате что да кажете я? рѣшили и отсѣдали съдружницитъ да платѣтъ правото на тѣзи 2 малки, 23 хиляды гроша на Варненскій Етимскій сандѣкъ; а за правата на останѣлитъ 7 наследници издали мазмата да ся разгледа въ Варненското Търговско сѣдилище. А тогавашній Варненскы Мютесарифъ, Исмаиль бей който чрѣзъ вѣрнитъ си челоуѣцы увѣдомилъ са за характера на Афузъ Егюбъ ефенди, когото не уважавалъ и ако сѣдѣлъ еще тука не щѣлъ да го търпи; като видѣлъ че ся продължава тѣзи да вѣтъ, събралъ сичкитъ меджлиши при себѣ, най напредъ питалъ кадіѣта за мнѣніето му, послѣ мюфтиѣтъ и послѣ другитъ членове които сж были до 20 челоуѣцы; всичкитъ сж казали че трѣбало да са даде правата на наследницитъ, защото съдружницитъ не си направили на врѣмя длъжността — не извѣстили на правителството като ся поминѣлъ съдружникѣтъ имъ и не направили надлѣжѣщій касамъ чрѣзъ тогавашнія кадіѣ, като имало 6-7 сирачета невзрастни; само Афузъ Егюбъ ефенди казалъ да си помисли; вмѣсто да рѣши като прѣдсѣдатель на да вѣтъ, като оставилъ на странѣ увѣренитъ нему Царскы законы, излагѣ мнѣніето си въ единъ особнѣ книгѣ, въ коѣто казалъ че за Бога не трѣбало да ся даде правото на наследницитъ . . . като ѣж подписалъ съ други двама и ѣж залѣпилъ на иляма, който по висшегласіе ся направилъ за правото на наследницитъ.

Съдружницитъ не пріели този илякъ на Варненското Търговско сѣдилище и направили истинѣ на Русчукскій вилаетскій Тиджаретъ, гдѣто, като разгѣдали работѣтъ, уничтожили Варненскія иляма, като казали че такава наследническа да вѣтъ (мерасъ давасъ) не была въ компетенціѣтъ на тръговското сѣдилище, и издали иляма на когото

рѣшеніето не пріѣлъ векилинѣтъ на наследницитъ и го направилъ апелло на Ахкяма Адліе въ Цариградъ, като далъ споредъ закона надлѣжѣщитъ отъ най почтеннитъ въ Варна тръговци кефили, които сж ся задлѣжили да платѣтъ и разноскитъ и пагубитъ на съдружницитъ, ако бы и въ Ахкяма ся подтвърди Русчукскій Тиджаретскы иляма. Нъ Афузъ Егюбъ ефенди за да спрѣ векилина отъ туй прѣдприѣтіе не пріѣлъ кефилитъ му тутакси го отсѣдилъ въ Варна да плати разноскитъ на Господина и го затворилъ въ Варненскѣтъ темницѣ за да не можи да прави да вѣтъ апелло въ Цариградъ, и стоялъ запрянь, догдѣ доди отъ Ахкяма заповѣдъ за да ся освободи!

А въ Ахкяма, като разгѣдали да вѣтъ отъ начало, уничтожили варненскій и русчукскій тиджаретскы иляма, защото разгѣданіето на тѣзи да вѣтъ была вѣтъ отъ тѣхнѣтъ длъжностъ, казали че наследницитъ имали право да искѣтъ бащинскій имотъ отъ съдружницитъ му у които останѣлъ той, и повелили да са разгѣда тѣзи работа въ варненскій Темизъ-Хукукъ, гдѣто трѣбало въ началото еще да са свѣрши, съ единъ иляма, когото и испратили презъ Русчукъ на Варна съ емирнаме за да ся разгѣда работата.

Рѣченый ахкямскій иляма съ емирнаме, като престигалъ тука, миналъ на Афузъ Егюбъ ефенди, който като разбралъ работѣтъ го занесалъ на кадіѣ ефенди, който за способността си въ правосѣдіето си праведно ся превзвизилъ мюфетистъ хюкяма на Призренскій Вилаетъ и когото никога нѣма да забрави Варна за дѣятелността му; и като му го врѣчилъ го молилъ, докле былъ тука да свѣрши тѣзи да вѣтъ. — Почитаемия кадіѣ въ присѣствіето си на агытѣ и чорбаджитѣ отговорилъ ся, като казалъ на Афузъ Егюбъ ефенди че тази да вѣтъ е свѣршена: « да предадѣтъ съдружницитъ имотѣтъ на умрѣлія на наследницитъ. » Нъ за зла честь работата стои и до днѣсъ въ сѣщото положеніе.

Видите, Господине Редакторе, че единъ такъвъ чиновникъ като Афузъ Егюбъ ефенди, става причина да са продлѣжи 5—6 години такава една да вѣтъ, и да са безспокои царското правителство въ разстояніе на туй врѣмя: въ Варна, Русчукъ и Цариградъ.

Днесъ съдружницитъ ся наслаждаватъ и съ капитала и съ мюлкуюитъ на покойния; колкото за нещастнитъ наследници на които догдѣ останѣли голкози капиталы и мюлкуюи, отъ смъртътъ на башъ имъ, ся намѣрѣватъ въ най жалостно положеніе; и съ голи рѣци, нѣмѣтъ друго освѣтъ на Царското Правителство и на Правосѣдіето да ся надѣватъ.

ПОЛИТИЧЕСКО ПРИГЛѢДВАНІЕ.

АНГЛІЯ. Прочитамы въ « Дайли Невъ : » Едно безпокойно трепереніе обихожа Европа отъ Мадритъ до Москва, и отъ Стоколмъ до Цариградъ. Никой голѣмъ дипломатически въпросъ не е прѣдизвикалъ тѣзи криза; никой поти не сж ся размѣняли; никой ултиматумъ не са е испроваждалъ; никоя войска не са е повикала на бойното поле, и при сичко това, нѣма нити единъ државенъ мѣжъ въ Европа който да не са обеспокоява върху опасеніето на мира. Осѣщѣтъ че вѣтхата основа на материската политика е развадена, и не са знае ако новата не ще даде мѣсто на други сплитанія и на други войны.

ФРАНЦІЯ. Германскити войски испразнихъ съвършено твърдинити отъ лѣвѣтъ брѣгъ на Сейнъ които и предадохъ на френскити войски. Едно голѣмо множество присѣствуваше на тѣзи работа; стоеніето му са виждаше неприѣтелско пѣ тихо. Никаква случка не стана. Увѣрѣватъ че Г. Метернихъ, австрійскій посланикъ, врѣчилъ на прѣдсѣдателя на републиката една депеша отъ правителството му относительно до срѣщаніето на германскія и австрійскія императори въ Гастейнъ. Тѣзи депеша са мѣчи да докаже че сближеніето между двѣти имперіи нѣма никаква черта застрашителна за Франція и Европейскія миръ. Императоръ Францъ Юсифъ опазилъ напротивъ, казва депешата, своята пжла действующа свобода за да слѣдува пріѣтелски сношенія съ френската република.

ГЕРМАНИЯ. Споредъ единъ членъ на « Кореспондансъ Провенсіалъ » една тръговска конвенція щѣла да са склучи тѣзи дни между Германия и Франція за Алзасъ и Лорренъ.

« Стандаръ » дава новія планъ за войска за-

щита който са пріѣлъ въ Франція. Цѣла Шампанія щѣла да са утвърди и отдѣлни крѣпости щѣли да са издигнатъ около Мезіеръ.

Прочитамы въ « Газетъ Деллакромъ : » Германското правителство като пріѣлъ тѣзи дни една нота отъ букурешкото министерство, са принуди да напомни изново че Румѣнія е една поло-господарска царщина която, независима вѣтре, са прѣдставлява на вѣтъ отъ В. Потра и нѣма слѣдователно никакво право да влиза въ прави дипломатически сношенія съ чуждити правителства. Текста на нотата съ съобщи на султановія кабинетъ, господарь на дунавскити княжества. Остава да знаеме какъ ще са пріѣме тя въ Цариградъ.

Споредъ една депеша отъ вчера, презъ тѣзи седмица до триста души умрѣли отъ холерата въ Кенигсбергъ.

СЪКАКВИ НѢЩА И НОВИНИ.

По царска заповѣдъ, Али бей, мюстешаръ въ министерството на общити сгради, са наименова префекторъ на Цариградъ; Одіанъ ефенди, кадіѣ ефенди въ министерството на външниты работи, са опрѣдѣли мюстешаринъ въ министерството на общити сгради.

— Ахмедъ паша, братъ на Великія Визиръ, са наименова директоръ на гюмрюцити въ Цариградъ.

— Новія министъръ на войната са вижда серіозно рѣшенъ да уведе значителни реформи въ отдѣленіето си. Нѣговата първа грижа была да образува една войска добрѣ въорѣжена и готова за сѣка случка. Въ тѣзи цѣлъ той щѣлъ да проводи въ цѣла имперія офицери наставници за да упражняватъ по единъ или два часа на день тѣзи отъ народа които можѣтъ да слугувѣтъ въ войската. Топове отъ сѣко качество ще са купятъ тѣжъ както и единъ милионъ пушки отъ най новата система.

— Една комисія съставена отъ Савфетъ паша, Кіяни паша, Риза паша и Бедросъ ефенди са нареди на В. Порта подъ прѣдсѣдательството на Елхемъ паша за да са занимае съ бюджета на 1872. Тѣзи комисія дрѣжѣла сѣки день засѣданія.

— Аарифъ паша, бывши казиринъ на полиціята, са наименова прѣдсѣдатель на Дари-Шура на мѣстото на Саибъ паша който са опрѣдѣли командантинъ на гарнизона въ Видинъ.

— Халилъ паша турски посланикъ въ Виена, ще трѣгне тѣзи дни за мѣстото си.

— Първия секретаринъ на руското посолство и поверенія на работити на Гръція ходихъ тѣзи неделя да честитѣтъ новія грѣцки патриархъ.

— За българската Ексархія нищо не са чува. Както са вижда, тѣзи работа има още да са бави.

— Казѣтъ че нѣкои отъ нашити владыци и прѣдставители отишли тѣзи дни да честитѣтъ патриархъ Антима. Новія грѣцки патриархъ имъ далъ надѣжда че българската работа ще са справи скоро, ако ще Богъ.

— Извѣствѣтъ ни че Митхадъ паша и Саидѣкъ паша сж повикали въ Цариградъ.

— Управленіето на здравіето извѣствѣва че нѣкои хора умрѣли тѣзи седмица отъ холерата въ града ни. Най здравото срѣдство за да са прѣдпази човѣкъ отъ тѣзи страшна болестъ, то е да яде рано, и да яде питателни нѣща като оризене чорба и печено мѣсо; да избѣгнува зарзаватити и емишити; да не ходи въ нужницити дѣто са ходили хора ударени или разболени отъ холерата; да не пие гола вода а размѣсена съ малко вино или захаръ; и най сетнѣ да не са страхува. Който дрѣжи точно тѣзи правила неможе да са удари отъ холерата. Тѣжъ, споредъ насъ, човѣкъ трѣбува да яде сутрина рано на два или най късно на три часа по турски и вечеръ на еднадесетъ или на дванадесетъ часа, и да яде здрави храни като избѣгнува съ вниманіе зарзаватити, емишити и разврата. Холерата бѣга като попарена отъ хората които знаѣтъ да живѣятъ съ този начинъ.

ИЗВѢСТІЕ. Краснописаніето ни излѣзе вече и има стойностъ отъ 1 до 100 пар., гроша 2, отъ 100 до 500, гроша 1 1/4, а отъ 500 до 1,000 парчета гроша 1. Това краснописаніе състои отъ 16 страници, 10 страници български, 3 турски, 2 френски и 1 грѣцка. Която прочее община или читалище желаятъ да купятъ отъ тѣзи краснописанія можѣтъ да са отпражатъ право до мене въ Балъ-Капанъ ханъ № 33 слѣдъ като испратятъ и стойността. Литорг. Иг. К. Цвѣтковъ.

РЕДОВНА ПРИТУРКА НА В. "ТУРЦИЯ," отъ брой 30-тій.

Продава са по 20 пари.

(Цариградъ, 14 Септемврия 1871.)

— Саджкъ паша са наименова министъръ на финанціити.

— Както бѣхми извѣстили, длжговети които покойниѣ Великъ Визирь остави възлизатъ на 100 хиляди лири. Едната частъ отъ тѣзи длжгове щѣла да са плати съ продаваніето на склѣта на Аали паша съ сичкити ѣ мобили които са оцѣняватъ на 60 хиляди лири.

— Знаятъ че прѣди двѣ години, царското правителство бѣше проводило въ Англія нѣколко офицери отъ мореплаваніето за да допълнятъ морскити си ученія. Тѣзи офицери са завърнахъ тукъ отъ нѣколко дни.

— Споредъ едно писмо отъ Шуменъ, ордята турена въ този градъ ще са дигне скоро. Много батальони, които правяхъ частъ отъ нея, са проводихъ на бързо въ Албанія. Колкото за другити войски, тѣ ще прѣзимуватъ въ по голѣмити сръдоточія на Вилаета.

— Пишатъ отъ Брусса че холерата която върлуваше въ този градъ изчезнала вече; нѣ въ околнити села, тя слѣдува да върлува.

— Прѣговорити за склучваніето на единъ гюмрюшки трактатъ съ Германія слѣдуватъ дѣятелно. Обезорженіето ставало въ сичкити области на Франція съ леснина и между най голѣма тишина.

— Телеграфирвхтъ отъ Новъ-Йоркъ че единъ испански воененъ корабъ бомбардиралъ единъ търговски английски корабъ. Английскія консулъ и айтенското правителство са опитвхтъ да погодятъ работата, която была дѣйствието на една неразборія.

— По царска заповѣдъ, Аарифи бей, подъ-секретаръ въ министерството на външнити работи, са наименова драгоманинъ на царскія Диванъ; Ахмедъ бей са наименова главенъ директоръ на телеграфити и пошити; Александръ ефенди мюстешаръ въ министерството на търговіята, са наименова мюстешаръ въ министерството на външнити работи; Субхи бей са наименова мюстешаринъ въ министерството на финанціити; Алеко бей Стефанки, са наименова мюстешаринъ въ министерството на общити сгради; Одианъ ефенди са наименова мюстешаръ въ министерството на търговіята; Арзуманъ ефенди са наименова Кіятибъ ефенди въ министерството на външнити работи.

— Държавниѣ съвѣтъ ще са съставя за на прѣдъ отъ членовети на които имената слѣдуватъ: Нури паша; Едхемъ паша; Махмудъ паша; Джевиетъ паша; Кіяни паша; Шерифъ Али паша; Мустафа паша; Мехмедъ паша; Исмаилъ паша; Хамди паша; Неджибъ ефенди, Риза ефенди; Субхи ефенди; Бесимъ бей; Реуфъ бей; контръ-амиралъ Едхемъ паша; генералъ на дивизія хаджи Мехмедъ паша; Саадулахъ бей, главенъ секретаръ на Държавниѣ Съвѣтъ; Богосъ бей Мисирлюглу; Салихъ бей; Ваханъ ефенди; багдатліята Еминъ ефенди; Логотетъ бей; асепліята Али ефенди; іени-шеирліята Ибрахимъ бей; Давичопъ ефенди; Едирноліята Шерифъ бей; Ручукліята Ивацхо ефенди; Търновалията Фазиль

бей; Яко ефенди Икіядисъ; Артинъ ефенди Дадіанъ; Оханесъ ефенди Сакизъ; Али Шефикъ бей; Назединъ бей; Серкисъ ефенди.

— Новото срѣщаніе на двамата императори австрійски и германски може да са глѣда съ правди, казва Газетъ де Виенъ, иѣ само като единъ знакъ за личното пріятелство на двамата царѣ, иѣ еще като една случка благоприятна и твърдѣ важна за добрити сношенія на Австрія и Германія и за интереса на европейскія миръ. Новото събрание на императорити и на първити имъ министри са разумѣва тѣй наистина отъ сичкити вѣстници на Европа; въ него са вижда единъ снитомъ за миръ и израженіе за честитото споразумѣніе на полигиката на двамата близосѣдни императори.

— Една телеграфическа депеша извѣстява че миналія понедѣлникъ са отворила тържественно въ Крагуевацъ сръбската скупщина отъ князь Милана, обиколень отъ регенціята и сичкити министри. Работити на народното събрание, което ще са затвори къмъ свѣршака на идѣщія мѣсець, общаватъ да сж твърдѣ важни както въ точката на зрѣніето на интересити които ще са разгледуватъ тѣй и по тѣзи на рѣшеніята които ще са зематъ.

— По царска заповѣдъ, Мехмедъ Ружди паша са наименова прѣдсѣдателъ на високія дворъ на правосѣдіето; Хамди паша са наименова управителъ на Айдинскія Вилаетъ; Ахмедъ Вефикъ ефенди са наименова директоръ на гюмрюцити; Аарифи бей, прѣвъ драгоманинъ на царскія Диванъ, са наименова мюстешаръ на топханятъ.

Прочитамъ въ « Фаръ дю Босфоръ : » Една депутация отъ българската община, съставена отъ Н. П. Г. Иларіона Макариуполски и нѣкои други мирски членове са прѣдстави миналата седмица на Н. Святѣйшество новія патриархъ Антима съ цѣлъ да го поздравятъ за въскачваніето му върху патриаршескія прѣстолъ. Н. Святѣйшество пріѣ твърдѣ добрѣ тѣзи депутация и разговора трая доста дълго врѣме. Увѣряватъ че разговора са отнасялъ върху всящія български въпросъ и че Н. Святѣйшество показало твърдѣ примирителни намѣренія за разврзваніето му. Казахъ даже че проекта за една спогода са пріѣлъ по начало.

— Едно писмо отъ Руссе, извѣстява че този градъ са утвърдѣвалъ споредъ плана на единъ пруски индженеринъ и че храми сж събирали за смѣтка на правителството.

ИЗВѢСТІЕ. Краснописаніето ни излѣзе вече и има стойностъ отъ 1 до 100 пар., гроша 2, отъ 100 до 500, гроша 1 1/4, а отъ 500 до 1,000 парчета гроша 1. Това краснописаніе състои отъ 16 страници, 10 страници български, 3 турски, 2 френски и 1 гръцка. Която прочее община или читалище желаятъ да купятъ отъ тѣзи краснописанія могатъ да са отправатъ право до мене въ Балъ-Капанъ ханъ № 33 слѣдъ като испратятъ и стойността. Литогр. Иг. К. Цвѣтковъ.